

то бѣ начертала тѣзи думы. Но що да сторіѣ ? Първа мысль ми дойде че това открытіе отмахваше всички прѣчки между Маргаритѣ и мене, и че имотѣтъ, който ны раздѣляше, отъ днесъ нататѣкъ повечето ны свързваше; защото само азъ имахъ силѣтъ дѣ го направѣкъ законенъ, като станѣ и азъ участникъ въ него. Но тая тайна не бѣше моя; само случайно ѣхъ научихъ; а правдата изискуваше да стане тя на врѣмето си извѣстна на онѣзи на които бѣше наслѣдіе, но догдѣто да дойде това пристойно врѣме, моята злочестина щѣше да стане вече безвъзвратно непоправима. Връскытъ на бракътъ щѣхъ да ся свържатъ перазвързвано вече, и надгробна плоча щѣше да ся тури за всегда на моѣтъ любовь, на надеждытъ, и на неутѣшимото ми сърдце ! И тѣй да оставя ли да стане това, което могъ съеднѣ само рѣчь да въспрѣ ? И тѣзи жени да ли не ще сподѣлятъ скърбытъ и отчаяніето ми когато съ причервяваніе научатъ тѣзи истиннѣ ? Нѣма ли тѣ първы да мя погадятъ и да ми кажатъ :— като си го знаялъ, защо не си го казалъ ?

Но ето че до колкото отъ мене зависи, нито днесъ нито утрѣ, нито никога нѣма да ся причерви благородното имъ чело; никога нѣма да купѣкъ моето благополучіе съ тѣхното униженіе. Тая тайна, койкто азъ самъ знаѣхъ, защото старецѣтъ, мъртавъ вече, не може да ѣхъ открые, тая тайна ѣхъ нѣма вече; станѣ жертва на огньтъ.